
Davening with a Minyan

ברכות דף ח'. ושלחן ערוך סימן צ' סעיפים ט', י"א, י"ח וכו' [עפ"י פסקי מ"ב]

רא"ש מסכת ברכות פרק א סימן ז

ואמר ר"י משום רבי יוסי אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת [בשעה שהצבור מתפללין] שנאמר ואני תפילתי לך ה' עת רצון אימתי עת רצון בשעה שהצבור מתפללין ... ר' אמי ור' אסי אף על גב דהוה להו תליסר בי כנישתא בטבריא לא הוה מצלי אלא ביני עמודי היכא דהוה גרסי אמר אביי מריש הוה גריסנא בגו ביתאי ומצלינא בבי כנישתא. כיון דשמענא להא דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא. לא מצלינא אלא ביני עמודי היכא דגריסנא.

רי"ף מסכת ברכות דף ד עמוד א

[דף ו' ע"א] אבא בנימין אומר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת שנא' לשמוע אל הרנה ואל התפלה במקום רנה שם תהא תפלה ואמר ר' יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת [דף ח' ע"א] שנאמר ואני תפילתי לך ה' עת רצון אימתי עת רצון בשעה שהצבור מתפללין רבי יוסי בר חנינא אמר מהכא בעת רצון עניתך רב נחמן אמר מהכא הן אל כביר ולא ימאס: תניא נמי הכי מנין שאין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים שנאמר הן אל כביר ולא ימאס וכתוב פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי אמר הקדוש ברוך הוא כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומצוי בבית הכנסת מעלה אני עליו כאילו פדאם לבני מבין האומות עד סוף כל הדורות:

רמב"ם הלכות תפלה פרק ח הלכה א

תפילת הציבור נשמעת תמיד, ואפילו היו בהן חטאים אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים. לפיכך צריך אדם לשתף עצמו עם הציבור ולא יתפלל יחידי כל זמן שיכול להתפלל בציבור. ולעולם ישכים אדם ויעריב לבית הכנסת שאין תפלתו של אדם נשמעת בכל עת אלא בבית הכנסת. וכל מי שיש לו בית הכנסת בעירו ואינו נכנס לתוכה להתפלל נקרא שכן רע.

תוספות מסכת עבודה זרה דף ד עמוד ב

כיון דאיכא צבורא דמצלי לא מדחי. פי' ר"ת, הא דמשמע הכא דמהני אפי' כשהצבור מתפללין במקום אחר, היינו דוקא דלא מדחי. אבל אינה נשמעת אלא במקום שהצבור מתפללין, כדאמרינן בפ"ק דברכות (דף ו.) אין תפלתו של אדם נשמעת אלא עם הצבור.

What is תפלה בצבור?

Contrary to what people may believe, תפלה בצבור truly refers to the praying of the שמונה עשרה together with ten people. Even if they are not all the most orthodox men, says the רמב"ם, it still carries the special potency of תפלה בצבור.

If one can choose one day to daven with a מנין, which day should he choose?

In what has become a most famous response from the רדב"י to a man imprisoned, he advised him that if he had been given a permit to leave for one day, he should take the first opportunity and ignore calculations as to which day carries the most מצות. [It is important to note, however, that there are those who disagree and one should realise that there are other mitigating factors.]

What should one do if davening with a מנין will cost him money?

If there is a loss of money at stake, then he may forego praying with a מנין. However, if he will merely lose the chance to gain a profit, then the davening with a מנין prevails.

If one has a choice between two shuls, where should he pray?

If everything is equal, then the further one gains him שכר פסיעות; reward for the extra steps. However, if one has more people, this lends more honour to Hashem; ברב עם הדרת מלך.

If one chose to daven שחרית on שבת in a מנין and could wait and proceed to a bigger shul for מוסף, it would still be better to daven everything in one place, unless his fixed place of davening is in the second shul.

A בית הכנסת and a בית המדרש: which one is the better for תפלה?

If the בית המדרש is a place fixed for constant public learning, this is the ideal place for prayer. If it is only an individual who has made it his fixed place to learn, then only he should choose the בית המדרש over the בית הכנסת. For everyone else, the shul's advantage of ברב עם הדרת מלך makes the shul the better place to daven.

Does this mean that a תלמיד חכם would be allowed to daven alone in his בית המדרש?

Whereas the רבינו צרפת hold that yes, indeed, he would be permitted to do so, the רמב"ם writes that he may only daven in his בית המדרש, despite the fact that the shul has more people, if there is a מנין there.

The גר"א opines that if the תורה is his 'trade' – תורתו אומנתו – meaning that he would ordinarily only interrupt his learning for what is absolutely necessary, then the ביטול תורה it would entail to walk to the shul, would justify his davening alone in the בית המדרש, even according to the רמב"ם.

Either way, nowadays, the רא"ש already warns that we do not really qualify for this. Furthermore, the חילול השם that will result does not justify the decision to not attend the מנין. People will misinterpret his actions and will lose the חשיבות for davening with a מנין. Hence, even a תלמיד חכם should not become accustomed to pray without a מנין.

May the תלמיד חכם learn whilst the congregation prays?

The רמ"א cites the הגהות אלפסי who says that he most definitely may not do so. However, if he has already davened and is only present in order to answer to קדיש and קדושה, then he may learn whilst the ציבור davens.

Can one gather a מנין at home?

If there is a מנין in shul, then unless it is noisy and one is unable to concentrate and hear what is being said, then one should not ordinarily do this. The shul is a fixed place for תפלה and thus has more קדושה and presumably, more people. However, if there will not be a מנין in the shul, then one should pray with the מנין in the house, even if he will be able to hear קדיש and קדושה elsewhere, after davening.

חז"ל write that one who does not attend the shul in his city, is deemed an 'evil neighbour'. In what situations does this apply?

Although the פרי מגדים is doubtful, the אחרונים write that this applies even if there is no מנין in the shul. However, if he is davening with a מנין, albeit in a private home, since the שכינה is present, he would not fall into the above category.

What if one is ill?

Even if one is feeling weak, he is not obligated to go to shul. However, unless it will be too much bother, he should assemble a מנין in his home. If this is not possible, he should do what anyone does if it is impossible to daven in a מנין; namely, he should time his שמונה עשרה with that of the shuls.

Does this work even if they are davening מוסף and he is praying שחרית, or vice versa?

When merely praying at the same *time*, it must be the same תפלה as the ציבור. However, if praying with the מנין in the shul, then even if he is reciting a different שמונה עשרה to that of the congregation, it still carries the extra potency.

[The source of the משנה ברורה is the צלי"ח, who takes it further in that, even if they are reciting a completely different part of תפלה, such as פסוקי דזמרה, his שמונה עשרה will be 'listened to'. A similar idea would seem to have already been expressed by the סימן רל"ו in ט"ז, with regard to an individual davening מנחה in a shul where the congregation are praying the evening שמונה עשרה; he spells out, however, that it does not constitute יתפלה בציבור'. This idea is echoed by the מגן אברהם in the aforementioned סימן and repeated here in connection with the case of מוסף and שחרית. Seemingly then, the terminology of the משנה ברורה here, that it constitutes יתפלה בציבור', when borne in mind with the above decision of the ט"ז and מגן אברהם he quotes in סימן רל"ו, cannot be taken too literally. [See handout entitled, 'Connecting Redemption and Tefillah'.] Perhaps, there are two sorts and levels of יתפלה בציבור'. What do you think?]

One should enter 'the width of two doors' and then daven: what does this mean?

רש"י understands it literally; namely, one should not stand by the door, implying that he is eager to get out. Rather, he should enter 8 טפחים [64cm-76.8cm]. Accordingly, if he has a fixed place by the door, there is no issue.

The מהר"ם מרוטונברג also learns the גמרא literally, but explains the reason differently; namely, so that one will not be disturbed by what is going on out in the street. Accordingly, if the shul does not open onto a public domain, there is no concern.

The ירושלמי supports the basic explanation of the גמרא, but would imply that it is a גזירת הכתוב and is not open to exceptions. Thus, in order to fulfil all opinions, the ב"ח advises that there should always be an outer chamber, such as a foyer, before the shul. Understandably, one should avoid praying in the entrance hall.

The רא"ש cites a dissenting opinion that holds that the גמרא is not to be taken literally. Rather, it means to say that one should wait a little, after having entered the shul, prior to commencing his prayer. In this way, he will be able to organise his thoughts and daven with the right כוונה.

One should try to fulfil all opinions. Thus, one should ensure not to daven by the door leading to the street and should not begin his prayer immediately upon entering the shul.